

CHUYỆN ĐỜI THƯỜNG

Hoa Đất

Nó uể oải dắt xe vào nhà, đưa tầm mắt nhìn đồng hồ, một đêm nữa sẽ trôi qua. Lặng lẽ bước lên cầu thang để về phòng, nó muốn ngủ bù cho chuyến đi chơi xa hôm nay. Bỗng - xoảng - tiếng vỡ của một cái gì đó vọng ra từ phòng ba mẹ. Nó lơ đãng bước đi, thoáng qua trong đầu nó một ý nghĩ " Chuyện đời thường ! "

-----*****-----

Mẹ sinh ra nó vào năm lũ lớn ở quê nhà, cũng là lúc ba đi vượt biên không thành. Năm nó lên bốn, ba vào thành phố lập nghiệp, một mình mẹ ở lại nuôi nó. Bốn năm sau, ba về đưa mẹ và nó lên thành phố sống. Cuộc đời nó sang trang mới...

Tuổi thơ nơi thị thành của nó thật đầy đủ và sang trọng. Một căn phòng ngủ đầy đồ chơi, những món ăn đầy những món ngon vật lạ. Nó luôn xúng xính trong những bộ váy áo đẹp nhất. Nhưng chỉ có điều là ba rất hay vắng nhà. Nhiều khi nó không biết là ba có thương nó hay không mà ông cứ vắng nhà suốt.

- Sao lại không thương, con là nhất. Tháng trước, ba đã dẫn con đi mua thật nhiều đồ chơi và quần áo đó. Nó cười thật tươi, hài lòng với câu trả lời của mẹ và ôm con gấu bông to nhất vào lòng. Một giấc mơ đẹp đang chờ đợi...

Khi nó trưởng thành, cuộc sống vẫn đêm đêm trôi như ngày trước. Nó cũng quen dần với việc cả tuần cả tháng không gặp ba. Có khi ba chợt hỏi nó " năm nay con học lớp mấy ? ". Nó bật cười mà không hề ngạc nhiên vì chuyện đó quá bình thường. Lâu dần, nó quen với việc cuối tuần ngồi đơn độc trong căn phòng riêng tiện nghi mà không được ba đưa đi chơi đây đó. Như để lấp đầy khoảng trống ấy, ba nó thường tặng nó bất cứ cái gì nó thích. Một chiếc xe đời mới, những bộ trang phục sang trọng, mỹ phẩm trang sức đắt tiền...

Có lần ba hỏi nó đã có bạn trai chưa, nó chưa kịp trả lời thì ông đã nói " Đàn ông con trai bây giờ không đáng hoàng. Ba cấm con quen bất cứ một thằng con trai nào khi chưa có sự đồng ý của ba ! ". Ba nói có vẻ rất nghiêm túc nhưng nó bật cười vì nó vẫn còn vô tư hồn nhiên lắm, chưa hề bận tâm đến chuyện đó. Hơn nữa, gia đình của nó quá tuyệt vời, cần chi sớm những tình cảm ấy....

Cho đến một đêm, nó thức giấc vì một tiếng động lạ bất thường. Nó lần xuống phòng khách và sững sờ chứng kiến như không tin vào tai mình khi nghe rõ ràng tiếng cãi nhau của ba mẹ nó.

- Anh có thể mua nhà và nuôi con nhỏ đó nhưng tôi không đồng ý ly dị. Tôi không muốn con nó đau khổ vì những sai lầm của tôi và anh.

- Thật buồn cười, ai sai lầm ? Tôi à ? Đúng rồi, sai lầm lớn nhất của tôi là đã cưới cô đấy. Đơn li dị đây, ký vào, hai ngày sau tôi quay lại lấy.

Nó chạy ngược về phòng, ôm chặt con gấu bông vào lòng, mắt mở trừng trừng vấp bóng đêm dày đặc. Tiếng đồng hồ tích tắc nặng nề gõ từng tiếng một. Nó mím chặt môi lại nhưng nước mắt ở đâu mà chảy dài xuống hai bên má nóng hổi. Có một cái gì vừa mới nổ tung. Những mảnh vỡ đâm vào tim nó đau nhói. Nó nấc lên nghẹn ngào....

Sau đêm đó, mỗi lần ai khen gia đình nó hạnh phúc, nó cười nửa miệng rồi quay đi. Ba và mẹ vẫn sống với nhau, có lẽ vì nó. Thật chua chát. Và nó trăn trở từng đêm để lắng nghe những âm thanh đổ vỡ vang lên trong ngôi nhà đã một thời là thiên đường hạnh phúc.

-----*****-----

Trong giấc ngủ của nó, mái nhà tranh năm xưa nơi quê cũ lại hiện ra. Mẹ đang quét nhà, ba bế nó đang đưa trên chiếc võng ngoài vườn. Rồi trên chiếc xe đạp cọc cạch, ba chở mẹ và nó đi chơi tết trong tiếng cười giòn tan...

Sáng ra, nó dậy trễ. Miệng vẫn còn phảng phất nụ cười từ giấc mơ đêm qua. Nhưng khi nhìn vào gương, nó bỗng trào nước mắt... Thay đồ rồi hoà vào dòng người tập nập đi đến trường. Khi đèn xanh vừa bật lên, một chiếc xe hơi bóng loáng lướt qua. Nó kịp nhìn thấy ba nó choàng tay qua một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp. Làn khói xem ập vào mắt nó cay cay...Ba đã nói thật đúng, đàn ông con trai bây giờ không ai

đàng hoàng và cuộc sống là cuộc sống. Nó không bao giờ là giấc mơ, không bao giờ là giấc mơ....

Nó không còn bận tâm rằng đã trễ giờ , bởi nó không còn tha thiết để đến trường nữa. Mà đi đâu? Nó chưa kịp quyết định thì dòng xe tấp nập ồn ào đã cuốn nó đi mất hút.....